

SAYIŞTAY KARARLARI

•Temyiz Kurulu Kararları

TEMYİZ KURULU KARARI

Tarih : 16.05.2018

No : 44489

Konu: Belediyede görevli avukatların baro üyeliklerinden kaynaklanan baro üyeliği aidatlarının kendileri tarafından ödenmesi gerektiği halde, Belediye bütçesinden ödenmesi.

191 sayılı ilamın 17. maddesi ile, ... Belediyesinde görevli avukatların baro üyeliklerinden kaynaklanan baro üyeliği aidatlarının, 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun Ek 1 inci maddesindeki düzenlemeye uygun olarak, kendileri tarafından ödenmesi gerektiği halde, Belediye bütçesinden ödenmesi sonucu ...-TL'ye tazmin hükmü verilmiştir.

İlamda harcama yetkilisi sıfatıyla sorumlu tutulan ... ile gerçekleştirme görevlisi sıfatıyla sorumlu tutulan ...'in aynı mahiyetteki temyiz dilekçesinde özetle;

2014 yılı ... Belediye Başkanlığı Hesaplarının incelemesi sonucu, belediyede görevli avukatların baro aidatlarının belediye bütçesinden ödenmesi sorgu konusu yapıldığını, ancak Sayıştay 5. Daire Başkanlığının 24.6.2016 ilam tarihli 191 ilam numaralı 174 Karar sayılı kararı ile tazmin hükmü verildiğini, verilen kararın gerekçesini ise memur avukatların baroya kayıt zorunluluğunun bulunmadığı şeklindeki tespit edildiğini, verilen kararın hatalı bir o kadar da hukuka aykırı olup bozmayı gerektirdiğini,

Kamuda 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na tabi olarak görev yapan avukatların baro ile ilişkileriyle ilgili olarak iki temel kanunda hüküm bulunduğunu, bunlardan birisinin 1136 sayılı Avukatlık Kanunu olduğunu, Avukatlık Kanunu'nun Ek 1. Maddesinde "Kamu kurum ve kuruluşları ile kamu iktisadi teşebbüslerinde asli ve sürekli olarak avukatlık görevinde çalışanların baro levhasına yazılmaları isteklerine bağlıdır. (...)" düzenlemesinin bulunduğunu, bu düzenlemenin, sorgu, nihayetinde de ilamda işaret edilen "kamu zararı" tespitinin dayanağını oluşturduğunu, Dairece, söz konusu düzenleme esas alınarak kamu zararı oluşturduğunun belirtildiğini, oysaki konunun sadece Avukatlık Kanunu açısından değil 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda yer alan düzenlemelerle birlikte değerlendirildiğinde verilen tazmin kararının hukuka aykırı olduğunun açıkça anlaşılacağını,

Kamuda avukatlık yapan memurlarla ilgili bir diğer düzenlemenin de 657 sayılı Devlet Memurları Hakkındaki Kanun'da bulunduğunu, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 36 ncı maddesinin 1 nci fıkrasının "V" bendinde; "Avukatlık Hizmetleri Sınıfı: Avukatlık Hizmetleri Sınıfı, özel kanunlarına göre avukatlık ruhsatına sahip, BAROYA KAYITLI ve kurumlarını yargı mercilerinde temsil yetkisini haiz olan memurları kapsar." denilmek suretiyle 1136 sayılı yasanın Ek 1 maddesiyle isteğe bırakılmış olan baro levhasına yazılma serbestliğini ortadan kaldırdığını ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na tabi olarak görev yapan avukatlar için BARO LEVHASINA KAYITLI OLMAYI bir zorunluluk haline getirdiğini, öte yandan, 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun 72/1 maddesinin (d) bendi, baro aidatlarının ödenmemesinin sonuçlarından birininin "baro levhasından silinme" olarak göstermiş olması karşısında, 657 sayılı Yasa'ya tabi olarak görev yapan avukatların baro levhasına kayıtlı olmalarının gerekmesi nedeniyle baro aidatını ödemelerinin de kanuni bir zorunluluk niteliği taşıdığını, bu durumda, Avukatlık Kanunu'nun kamuda çalışan avukatlara sağladığı inisiyatifini ortadan kaldıran kamu idaresinin, avukatın baro kütüğüne yazılmasının sonucu olan aidatı da ödemekle yükümlü olduğunu, 657 sayılı Yasa uyarınca bir memurun avukatlık yapabilmesi için baro levhasına kayıtlı olmasının avukatlık yapabilmesinin ön koşulu olduğunu, aksi takdirde avukatlık yapabilmesinin bu yasal düzenleme karşısında olanaklı olmadığını, baro levhasına yazılmanın 657 sayılı Yasa uyarınca zorunlu kılınması, buna bağlı olarak da yine Avukatlık Yasası uyarınca baro aidatının ödenmemesinin baro levhasından silinmek olduğu şeklindeki düzenlemeler karşısında Belediyede görev yapan avukatların baro aidatlarının kurum bütçesinden ödenmesinin hukuka uygun olduğunu, kamu zararına yol açmadığının açıkça görüldüğünü,

... Belediyesi'nde görevli olan avukatların, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na tabi olarak görev yaptıklarını, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 36 inci maddesinin 1 inci fıkrasının V inci bendi düzenlemesi, "Baro üyeliği"ni memuriyete alınma koşulları arasında saydığı, her ne kadar 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun Ek 1 inci maddesi kamu kuruluşlarında avukatlık yapanlara avukatlık kütüğüne yazılmayı avukatların ihtiyarına bırakmakta ise de, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'ndaki düzenleme ile 1136 sayılı kanunun düzenlemesi ortaya bir "kanunlar ihtilafı" çıkardığını,

Dairenin tazmin kararını, 1136 sayılı kanunun 657 sayılı Yasa'nın yürürlüğe girmesinden sonraki bir tarihte yürürlük kazanmış olmasının, 657 sayılı Yasa'nın ilgili düzenlemesini ortadan kaldıracağı görüşüne dayandığını, oysa Sayıştay

Dergisinin 72 inci sayısında yayımlanan bir Türk Hukuk Sisteminde Normlar Hiyerarşisi ve Sayıştay Denetimine Etkileri isimli çalışmada da işaret edilmiş olduğu gibi, birden fazla kanunun düzenlediği bir hususta hangi kanun hükmünün uygulanacağını belirlemede ilk kriterin “yürürlük tarihi” değil; “genel kanun- özel kanun” ayrımı olduğunu, Sayıştay Dergisinde yer alan çalışmada da işaret edildiği gibi, “Hükümlerinin mahiyeti itibarıyla herkese veya her olaya uygulanması mümkün olan kanunlara genel kanun denildiğini, buna mukabil belli kişilere veya belli olaylara uygulanan kanunlara ise özel kanun denildiğini, örneğin 4721 sayılı Medeni Kanun’un genel nitelikli bir kanun olduğunu ve içerisinde(56 ve 100. maddeler arasında) dernekleri de düzenlediğini, ancak derneklerin özel bir kanun olan 5253 sayılı Dernekler Kanunu ile de düzenlendiğini, aynı şekilde içerisinde özel borç ilişkilerini de düzenleyen 818 sayılı Borçlar Kanunu genel bir Kanun olarak her türlü kira ilişkilerini taşınır ve taşınmazlar açısından düzenlediği halde, özel bir kanun olan 6570 sayılı Gayrimenkul Kiraları Hakkında Kanun ise kira ilişkisini gayrimenkuller açısından düzenlediğini, konu, bu bakış açısı ile değerlendirildiğinde varılması gereken sonucun 1136 sayılı Avukatlık Kanunu, “avukatlık mesleği”nin yerine getirilmesine ilişkin bütün hususları düzenliyor olmakla ve bütün avukatları (kamu-serbest avukatlık ayrımı yapmaksızın) kapsamına aldığı için GENEL bir kanun, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’nun 36 inci maddesinin 1. Fıkrasının V. İnci bendi ise bütün memurları değil; sadece avukatların kamuda görev alma halini düzenlediğinden; yani avukatların sadece kamuda görev alma koşullarını saydığından ÖZEL KANUN niteliği taşıdığına,

Öte yandan, Anayasal bir kurum olan Baroların, sadece avukatların mesleki dayanışması amacına bağlı bir kurum olmadığını, baroların kamusal bir hizmetin yerine getiren kurumlardan olması nedeniyle kamuda görev yapan avukatların baroya üye olmaları gereği aynı zamanda kamusal bir faydaya da denk geldiğini, bu sebeple kamu zararından söz etme olanağı bulunmadığını belirterek tazmin hükmünün bozulmasını talep etmişlerdir.

Başsavcılık mütalaasında;

“... .. Belediyesi 2014 yılı hesabının 5 inci Dairece yargılanması sonucunda düzenlenen 24.06.2016 tarih ve 191 no.lu ilamın 17 nci maddesinde yer alan tazmin hükmünü temyiz eden Gerçekleştirme Görevlisi ...’in ilgi yazı ekinde gönderilen dilekçesi incelendi.

Daire kararında özetle; ... Belediyesinde görevli avukatların baro üyeliklerinden kaynaklanan baro üyeliği aidatlarının, 1136 sayılı Avukatlık

Kanunu'nun Ek 1 inci maddesindeki düzenlemeye uygun olarak, kendileri tarafından ödenmesi gerektiği halde, Belediye bütçesinden ödenmesi sonucu oluşan ...-TL tutarında kamu zararının ilamda belirtilen sorumlulara müştereken ve müteselsilen İşlenecek faiziyle birlikte ödettirilmesine karar verildiği görülmektedir.

Temyiz dilekçesinde özetle; 657 sayılı Kanun'un 36 ncı maddesinin, 1136 sayılı Kanun'un Ek 1 inci maddesiyle İsteğe bırakılmış olan kamuda çalışan avukatların Baro levhasına yazılma serbestliğini ortadan kaldırdığı ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na tabi avukatlar için baro levhasına kayıtlı olmayı bir zorunluluk haline getirdiği, bu nedenle kamu idaresinin Baro üyelik aidatını ödemekle yükümlü olduğu belirtilerek, tazmin hükmünün kaldırılması talep edilmektedir.

657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 36 ncı maddesinin I-V bendinde; ""Avukatlık hizmetleri sınıfı, Özel kanunlarına göre avukatlık ruhsatına sahip, baroya kayıtlı ve kurumlarını yargı mercilerinde temsil yetkisini haiz olan memurları kapsar." denilmektedir.

1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun Ek 1 inci maddesinde ise kamu kurum ve kuruluşlarında sürekli olarak avukatlık görevinde çalışanların baro levhasına yazılmalarının isteğe bağlı olduğu, bunların görevlerinin gereğini yaparken baro levhasına kayıtlı avukatların yetkileriyle haklarına sahip oldukları belirtilmekte olup, madde metninden, kamu kurumlarında görev yapan avukatların baro levhasına yazılmasının isteğe bağlı olduğu ve kayıtlı avukatların hak ve yükümlülüklerine sahip oldukları anlaşılmaktadır.

1136 sayılı Avukatlık Kanunu 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'ndan sonra yürürlüğe girmiş olup, 1136 sayılı Kanun'un Ek 1 inci maddesi, Kamu Kurumlarında çalışan avukatların durumunu düzenleyen özel bir düzenlemedir. Özel düzenleme her zaman genel düzenlemeden önce geldiğinden Avukatlık Kanunu'nun Ek 1 inci maddesi hükmü geçerli ve bu madde hükmünün uygulanması gerekir. Bu nedenle, kendi istekleriyle baro levhasına yazılan kamu kurum ve kuruluşları ile kamu İktisadi teşebbüsleri avukatlarının baro aidatlarının bu kurum ve kuruluşlar tarafından ödenmesinin mümkün olmadığı değerlendirilmektedir.

Bu itibarla, talebin reddedilerek, Daire kararının onanmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

Arz olunur." denilmiştir.

Dosyada mevcut belgelerin okunup incelenmesinden sonra,

GEREĞİ GÖRÜŞÜLDÜ

191 sayılı ilamın 17. maddesi ile, ... Belediyesinde görevli avukatların baro üyeliklerinden kaynaklanan baro üyeliği aidatlarının, 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun Ek 1 inci maddesindeki düzenlemeye uygun olarak, kendileri tarafından ödenmesi gerektiği halde, Belediye bütçesinden ödenmesi sonucu ...-TL'ye tazmin hükmü verildiği görülmüştür.

1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun Ek 1 inci maddesinde;

"Kamu kurum ve kuruluşları ile kamu iktisadi teşebbüslerinde asli ve sürekli olarak avukatlık görevinde çalışanların baro levhasına yazılmaları isteklerine bağlıdır. Ancak bunlar hakkında bu Kanun'un avukatlık mesleğine kabul ve ruhsatname verilmesine ilişkin hükümleri aynen uygulanır. Bunlar, görevlerinin gereği olan işleri yaparken baro levhasına kayıtlı avukatların yetkileriyle haklarına sahip ve onların ödevleriyle yükümlüdürler. Baroya kaydını yaptırmayan avukat, çalıştığı yer barosuna bilgi verir.

Yukarıdaki fıkra uyarınca baro levhasına yazılmak istemediklerini bildiren adayların, sadece avukatlık mesleğine kabullerine ve adlarına ruhsatname düzenlenmesine karar verilerek kanunda öngörülen diğer işlemler, aynen yerine getirilir.

Birinci fıkrada sözü edilen görevlerden ayrılma halinde, avukatlık mesleğinin yapılabilmesi, baro levhasına yazılmakla mümkündür.

Bu Kanun'un avukatlar hakkında öngördüğü disiplin işlem ve cezaları, bu maddede sözü edilen avukatlar hakkında da avukatın sürekli görev yaptığı yer barosunca uygulanır." denilmektedir.

1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nda, genel olarak, avukatlık mesleğini yapabilmek için baro levhasına yazılma ve aidat ödeme mükellefiyeti getirildikten sonra, anılan hüküm ile kamu kurum ve kuruluşları ile kamu iktisadi teşebbüslerinde görevli avukatların baro levhasına yazılmaları isteğe bağlı tutulmuştur. Diğer ifade ile avukatlık mesleğini yerine getirmek için baro levhasına yazılma ve aidat ödeme zorunlulukları bulunmamaktadır.

Rapor dosyası ve ekli belgelerin incelenmesi neticesinde; ... Belediyesi Hukuk İşleri Müdürlüğü bünyesinde çalışan sekiz avukatın baro üyelik ücretlerinin Belediye bütçesinden ödendiği görülmüştür.

Her ne kadar, sorumlular dilekçelerinde, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 36 ncı maddesinde, Avukatlık Hizmetleri Sınıfının, özel kanunlarına

göre avukatlık ruhsatına sahip, baroya kayıtlı ve kurumlarını yargı mercilerinde temsil yetkisini haiz olan memurları kapsadığının belirtildiğini, dolayısıyla da 1136 sayılı yasanın Ek 1 inci maddesiyle isteğe bırakılmış olan baro levhasına yazılma serbestliğinin ortadan kaldırılmış olduğunu ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na tabi olarak görev yapan avukatlar için baro levhasına kayıtlı olmayı bir zorunluluk haline getirilmiş olduğunu, diğer yanda ise, 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun 72/1 maddesinin (d) bendindeki düzenleme ile, baro aidatlarının ödenmemesinin sonuçlarından birisinin "baro levhasından silinme" olarak gösterilmiş olması karşısında, 657 sayılı Yasa'ya tabi olarak görev yapan avukatların baro levhasına kayıtlı olmaları nedeniyle kurumlarının baro aidatını ödemelerinin kanuni bir zorunluluk niteliği taşıdığını belirtmişlerse de; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu 14.07.1965 tarihinde yürürlüğe girmiş bir kanundur. 1136 sayılı Avukatlık Kanunu ise 19.03.1969 tarihinde yürürlüğe konmuş avukatlık mesleğini düzenleyen daha yeni bir kanundur. Nitekim Avukatlık Kanunu'nun Ek I inci maddesi, 08.05.1984 tarih ve 3003 sayılı Kanun'un 8 inci maddesi ile ilgili Kanun'a eklenmiş olan ve kamu kurumlarında çalışabilecek avukatların durumunu düzenleyen özel bir düzenlemedir.

Sorumlular, tazmin hükmünün dayanağının Avukatlık Kanunu'nun, 657 sayılı Kanun'dan sonra yürürlüğe girdiği için, 657 sayılı Kanun'un ilgili düzenlemesini ortadan kaldırması olduğunu iddia etmişlerse de hangi kanun hükmünün uygulanacağını belirlemedeki temel kriter olarak "yürürlük tarihi" kriteri değil "genel kanun-özel kanun" kriteri esas alınmıştır. Sorumluların temyiz dilekçesinde iddia ettiklerinin aksine 657 sayılı Kanun diğer hususlar yanında kamuda görev yapan avukatlara ilişkin düzenlemeleri de içerdiği için genel kanun, sadece avukatlık mesleğini düzenleyen Avukatlık Kanunu'nu ise özel kanundur. Bu sebeple özel kanun olan Avukatlık Kanunu'ndaki düzenlemenin yanında, dilekçilerin genel bir kanun olan 657 sayılı Kanun'daki düzenlemenin esas alınması hususundaki iddiasına katılma olanağı bulunmamaktadır.

Bu nedenle, kendi istekleri ile baro levhasına yazılan kamu kurum ve kuruluşları ile kamu iktisadi teşebbüsleri avukatlarının baro aidatlarının bu kurum ve kuruluşlar ile iktisadi teşebbüslerin bütçelerinden ödenmesi mevzuata aykırı bir uygulamadır.

Bu itibarla 191 sayılı ilamın 17. maddesi ile verilen tazmin hükmünün TASDİKİNE, oybirliği ile

Karar verildiği 16.05.2018 tarih ve 44489 sayılı tutanakta yazılı olmakla iş bu ilam tanzim kılındı.

TEMYİZ KURULU KARARI

Tarih : 06.07.2018

No : 44945

Konu: Kiralanan taşıtların kiralama bedelinin yasa gereğince belirlenen oranı aşması.

238 sayılı İlamın 5. maddesiyle; "... İşi"nde Hizmet Alımı Suretiyle Taşıt Edinilmesine İlişkin Esas ve Usuller'e göre kiralanmış kamyonet ve minibüslerin aylık kira bedellerinin bu taşıtların kasko sigortası değerlerinin % 2'sini aştığı ve yükleniciye bu tutarlar üzerinden ödeme yapıldığı gerekçesiyle ... TL'nin tazminine ilişkin hüküm tesis edilmiştir.

Sorumlu (İhale Komisyonu Üyesi sıfatıyla temyiz talep eden Bilgisayar İşletmeni ...), (aynı ilam maddesinden sorumlu diğer tüm sorumluların kendi gündem sıralarında görüşülen tüm temyiz dosyalarında da tamamen aynı olmak üzere) temyiz dilekçesinde özetle; söz konusu araçların 5 adet sürücüsüz ve yakıtsız araç (1 adet 13+1 minibüs, 2 adet 16+1 minibüs, 1 adet 8+1 minibüs, 1 adet tek kabinli kamyonet) olup, kiralama ihalesinin pazarlık usulü (21/f) bendine istinaden 27.04.2015 tarihinde yapıldığını ve ihaleye en düşük teklifi veren firmaya verildiğini, verilen tazmin hükmü irdelendiğinde tüm araçlar için kasko değerinin % 2 si kadar ödeme yapılabileceğinden bahsedildiğini, minibüslerin kapı kaçı gibi değerlendirildiğini ve ona göre karar verildiğini, hâlbuki Kanun'da açık bir şekilde hangi cins araçlardan kasko değerinin % 2'sinin kesileceğinin "(Ek fıkra: 2 Ekim 2014 tarihli Resmi Gazete) (2) Genel yönetim kapsamındaki kamu idareleri ile bu idarelere bağlı döner sermayelerin (Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği ile TBMM Genel Sekreterliği hariç) hizmetleri için ihtiyaç duyulan binek, station-wagon, arazi binek, kapı kaçı, panel ve pick-up tipi taşıtların hizmet alımı yöntemiyle ediniminde)" diye belirtildiğini, 2. Daire kararında tanımlamalar yapıldığının açık olduğunu, yine 237 sayılı Taşıt Kanunu'nda yapılan tarifler değerlendirildiğinde ihalesi yapılan araç cinslerinin kapı kaçı olarak nitelendirilen araç cinslerinden olmadığını açık olduğunu, işbu tanımlamalara bakıldığında;

Kapı kaçı; "Şoföründen başka, oturmaları şartıyla, en çok 7 yolcu alabilen, insan taşımak için imal edilmiş olan ve bu maksatla kullanılan, yerle temas halinde 4 tekerleği bulunan, şekil ve yapılış itibarıyla otomobilden farklı olan motorlu taşıttır."

Minibüs ; “Yapısı gereği sürücüsü ile birlikte 9’dan 15’e kadar oturma alanı olan, insan taşıma amaçlı kullanılan motorlu araçtır.”

denildiğini, firma ile yapılan ihale sözleşmesinin eki sayılan ihale şartnamesinin 7. maddesinin h) bendinde 13+1 kişilik minibüs için ilgili Belediyenin Ulaşım Hizmetleri Müdürlüğünden alınmış “Özel Servis Aracı İşletme Ruhsatı ve Güzergah izin Belgesi” istenmiş olup; bu belgelerin de kaptı kaçtı binek türü araçlara çıkartılmayacağını bilinmekte olduğunu, diğer taraftan, 2 adet 16+1 minibüs ve 1 adet 8+1 minibüs tipi araçlardan da D2 yetki belgesinin istendiğini, araçların D2 yetki belgesine sahip olabilmeleri için D2 yetki belgesi çıkartabilmenin şartları incelendiğinde araçların minibüs veya otobüs olmasının şart olduğunu, yani kaptı kaçtı diye tabir edilen araca D2 belgesi alınmasının söz konusu olmadığını, bu sebepten de minibüs diye tabir edilen araçların kaptı kaçtı olarak değerlendirilmemesi gerektiğini, bu konuya ilişkin olarak yapılan değerlendirmelere ilişkin uzman görüşleri sunulduğunu, minibüsün tanımının 2918 sayılı Yasanın uygulanmasına ilişkin 18.07.1997 tarih ve 23053 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan Karayolları Trafik Yönetmeliği’nde yer aldığını, bu Yönetmelikte; “(Değişik: RG-17/4/2015-29329) Otobüs: Yolcu taşımacılığında kullanılan, sürücüsü dahil dokuzdan fazla oturma yeri olan motorlu taşıttır. Trolleybüsler de bu sınıfa dahildir. Sürücüsü dahil oturma yeri onyediyi aşmayan otobüslere minibüs denir.” denildiğini, yapılan ihalenin bir araç kiralama ihalesi olduğunu, kiralamanın hangi araçlarla yapılacağını yine aynı Yönetmelikle belirlendiğini ve; “Hizmet Aracı: herhangi bir kamu kurum ve kuruluşu veya özel veya tüzel kişilerin personelini bir akit karşılığı taşıyan şahıs veya şirketlere ait minibüs ve otobüs türündeki ticari araçtır. Kamu kurum ve kuruluşları ile özel ve tüzel kişilere ait araçların kendi personelini veya yolcusunu taşıma işi bu tanımın kapsamına girmez.” denildiğini, tüm bu yasal düzenlemeler karşısında Sayıştay 2. Dairesince verilen ve usul ve yasaya aykırılık teşkil etmekte olduğu düşünülen tazmin hükmünün kaldırılması gerektiğini ifade etmiştir.

Başsavcılık mütalaasında özetle; temyiz dilekçesinde; personel taşıma maksadıyla yapılan araç kiralama işinin mevzuatına uygun olduğu, Daire tarafından karar verilirken kiralanan araçlardan kaptı kaçtının kasko bedelinin esas alınarak kiralama tutarının tespit edildiği ve kamu zararının da bu sebeple yüksek belirlendiği iddialarıyla tazmin hükmünün kaldırılmasına karar verilmesinin talep edildiği ifade edildikten sonra; tazmine konu meblağın tespitinde iddia edildiği gibi kaptı kaçtının değil kiralanan tüm araçların kasko bedellerinin dikkate

alındığının Daire kararı incelendiğinde görüleceği, nitekim İlamda; "... Yapılan incelemede, Üniversite tarafından Hizmet Alımı Suretiyle Taşıt Edinilmesine İlişkin Esas ve Usuller kapsamında 4 adet minibüs (1 adet 13+1, 2 adet 16+1, 1 adet 8+1) ve 1 adet tek kabinli kamyonet (tekne kasalı) için ..." denilmek suretiyle ihale konusundaki tespitin doğru yapıldığının anlaşılakta olduğu, bu itibarla, sorumlunun temyiz talebinin reddi ile Daire kararının onanmasına karar verilmesinin uygun olacağı belirtilmiştir.

Dosyada mevcut belgelerin okunup incelenmesinden sonra,

GEREĞİ GÖRÜŞÜLDÜ:

237 sayılı Taşıt Kanunu'nun "Kanunun şümüğü" başlıklı 1 inci maddesinde:

"a) Genel bütçeye dahil dairelerle katma ve özel bütçeli idareler ve bunlara bağılı sabit ve döner sermayeli müesseseler, il özel idareleri, belediyeler ve bunların bağılı kuruluşları ile mahalli idare birlikleri,

b) İktisadi Devlet Teşekkülleri ve özel kanun ve kararnamelerle kurulan her çeşit banka ve teşekküller,

c) Yukardaki (a) ve (b) fıkralarında yazılı daire, idare, banka, teşekkül ve müesseselerin sermayesinin yarısından fazlasına sahip buldukları teşekkül ve müesseseler,

d) Kamuya yararlı derneklerden Başbakanlıkça lüzumlu görülenler tarafından kullanılacak taşıtlar bu Kanun hükümlerine tabidir."

denilmekte,

"Tarifler" başlıklı 3 üncü maddesinde ise:

"a) Kurum: 1 inci madde hükmüne giren bütün daire, teşekkül ve müesseseleri,

b) Taşıt: Motorlu ve motorsuz bütün ulaştırma araçlarını,

c) Arazi binek: Bütün tekerlekleri muharrik binek taşıtlarını,

d) Kaptı kaçı: Asgari iki sıra oturma yeri bulunan kapalı ve insan taşımaya mahsus taşıtları,

e) Arazi kaptıkaçı: Bütün tekerlekleri muharrik olan kaptıkaçıları,

f) Pikap: Şoför mahallinde şoför dahil 3 kişiye kadar oturacak yeri ile arkasında azami 1750 kilograma kadar yük taşımak için yeri bulunan motorlu taşıtları,

g) Arazi pikap: Bütün tekerlekleri muharrik olan pikapları,

h) Panel: Yük taşıma yeri tamamen kapalı olan pikapları,
ifade eder.”

hükmü yer almaktadır.

Öte yandan, 237 sayılı Taşıt Kanunu’na tabi olan kurumlarda kamu hizmetlerinin gerektirdiği taşıt ihtiyacının hizmet alımı suretiyle karşılanmasına ilişkin olarak 01.04.2016 tarih ve 26126 sayılı Resmi Gazete’de “Hizmet Alımı Suretiyle Taşıt Edinilmesine İlişkin Esas ve Usuller” yayımlanmıştır.

“Hizmet Alımı Suretiyle Taşıt Edinilmesine İlişkin Esas ve Usuller”in 4 üncü maddesinin (d) fıkrasında:

“Taşıt, kanun kapsamına giren motorlu ve motorsuz bütün ulaştırma araçlarını ifade eder.”,

5 inci maddesinde:

“Kamu hizmetlerinin gerektirdiği taşıt ihtiyacının hizmet alımı yoluyla karşılanmasının temel amacı, kamudaki taşıt giderlerinin asgari seviyeye indirilmesi ve kaynakların savurganlığa yol açılmadan, bütçe olanaklarıyla uyumlu bir biçimde kullanımının sağlanmasıdır.”

denilmiş,

6 ncı maddesinde de; temel amaç çerçevesinde hizmet alımı suretiyle taşıt edinilebilmesinin genel esasları belirlenmiştir.

Esas ve Usuller’in 6 ncı maddesinin birinci fıkrasının 02.10.2014 tarih ve 29137 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan 2014/6814 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile değiştirilen (ç) bendinde; taşıtların yakıt hariç, şoförlü veya şoförsüz olarak edinilebileceği belirtilmiş, söz konusu Bakanlar Kurulu Kararı ile 6 ncı maddeye;

“Genel yönetim kapsamındaki kamu idareleri ile bu idarelere bağlı döner sermayelerin (Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği ile TBMM Genel Sekreterliği hariç) hizmetleri için ihtiyaç duyulan binek, station-wagon, arazi binek, kapı kaçı, panel ve pick-up tipi taşıtların hizmet alımı yöntemiyle ediniminde;

a) Şoför giderleri hariç yapılan taşıt kiralamalarında aylık kiralama bedeli (katma değer vergisi hariç, her türlü bakım-onarım, sigorta ve benzeri giderler dahil), taşıtın Türkiye Sigorta, Reasürans ve Emeklilik Şirketleri Birliği tarafından yayımlanan ve harcama talimatının verildiği yılın ocak ayı itibarıyla uygulanacak Motorlu Kara Taşıtları Kasko Değer Listesinde yer alan kasko sigortası değerinin %2'sini aşmayacaktır.

...”

hükmü eklenmiştir.

İşte bu hükümden hareketle, Sayıştay 2. Dairesince; ... Üniversitesince gerçekleştirilen 4 adet minibüs (1 adet 13+1, 2 adet 16+1, 1 adet 8+1) ve 1 adet tek kabinli kamyonet (tekne kasalı) kiralınması için de 237 sayılı Taşıtlar Kanununa tabi olan kurumlarda Hizmet Alımı Suretiyle Taşıtlar Edinilmesine İlişkin Esas ve Usuller’de belirlenen genel esaslar çerçevesinde hizmet alımlarının gerçekleştirilmesi ve bu Esas ve Usuller’de belirtilen sınırlamalara uyulması gerektiği gerekçesiyle, taşıtların aylık kiralama bedellerinin toplamının Motorlu Kara Taşıtları Kasko Değer Listesinde yer alan kasko sigortası değerlerinin % 2’sini aşması hususu kamu zararı olarak değerlendirilmiş ve tazmin hükmü verilmiştir.

Temyiz başvurusunda bulunan tüm sorumluların söz konusu tazmin hükmünün mevzuata aykırı olduğuna ilişkin iddiaları; hizmet alımı suretiyle kiralınması gerçekleştirilen minibüs ve kamyonet tipi taşıtların Esas ve Usuller’e eklenen maddede belirtilen binek, station-wagon, arazi binek, kapı kaçı, panel ve pick-up tipi taşıtlar sınıfına girmediği temeli üzerine kurulmuş ve bu noktada 237 sayılı Taşıtlar Kanunu, 2918 sayılı Karayolları Trafik Kanunu, 197 sayılı Motorlu Taşıtlar Vergisi Kanunu’ndaki (Genel Tebliğ dâhil) ve Maliye Bakanlığı Bütçe ve Mali Kontrol Genel Müdürlüğü’nün 2015 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu’nun eki (T) cetvelindeki bazı tarif ve tanımlar dayanak gösterilmiştir.

Öncelikle, Usul ve Esaslar’a eklenen maddedeki araç tiplerinin salt 237 sayılı Taşıtlar Kanunu’nun “Tarifler” başlıklı 3 üncü maddesine bağlı kalınarak yapıldığı görülmekte olup, minibüs ve kamyonetin isim olarak sayılmamış olması, bu araçların Usul ve Esaslar kapsamında olmadığı manasına gelmemektedir. Kaldı ki, temel amacı, “kamudaki taşıtlar giderlerinin asgari seviyeye indirilmesi ve kaynakların savurganlığa yol açılmadan, bütçe olanaklarıyla uyumlu bir biçimde kullanımının sağlanması” olan kanun koyucunun bu araçları kapsam dışında bırakmasının, bu amacına ters düşeceği de aşikârdır.

İkinci olarak, gerek 2918 sayılı Karayolları Trafik Kanunu'nda gerekse de 197 sayılı Motorlu Taşıtlar Vergisi Kanunu'nda bu araçların ayrı tarif ve tanımlarla yer almış olmaları, sadece (yer aldıkları) ilgili bu kanunlar özelinde önem arz etmekte olup, bu yönüyle ilama konu olayı birebir ilgilendiren bir husus değildir. Şöyle ki; 197 sayılı Motorlu Taşıtlar Vergisi Kanunu kapsamında binek-ticari araç ayırımına binaen minibüs, ticari araç olarak nitelendirilmekte ise de; resmi bir kurum olarak üniversitede personel taşımacılığında kullanılan minibüsün ticari araç olarak kullanılmasından söz edilemeyeceğinden; ilama konu olay açısından bu araçların binek araç statüsünde, aynı şekilde kamyonetin de panel ve pick-up tipi araçlar statüsünde değerlendirilmesi gerekir. Diğer taraftan, 2918 sayılı Karayolları Trafik Kanunu uygulaması için de benzer durumdan söz edilebilir.

Bu açıklamalar çerçevesinde, ihtilafa konu olan taşıtların 237 sayılı Taşıtlar Kanunu'nun 3 üncü maddesinde yer alan tarifler, Esas ve Usuller'in 4 üncü maddesinde yapılan taşıtların tanımı ve 6 ncı maddesinde belirtilen taşıtların kapsamı içerisinde değerlendirilmesi; dolayısıyla bu taşıtların kiralanması sürecinde Esas ve Usuller'in 6 ncı maddesinin 2 nci fıkrasının (a) bendinde belirtilen aylık kiralama bedeline yönelik sınıra uyulması esasına dayalı olarak tesis edilen tazmin hükmünde hukuken bir isabetsizlik görülmediğinden; sorumlunun (ve temyiz talebinde bulunan diğer tüm sorumluların) temyiz dilekçelerindeki iddialarının reddedilerek 238 sayılı İlamın 5. maddesiyle verilen ... TL'nin tazminine ilişkin hükmün TASDİKİNE, (Üye ..., Üye ... ve Üye ...'in aşağıda yazılı azınlık görüşlerine karşı) oy çokluğuyla,

karar verildiği 06.07.2018 tarih ve 44945 sayılı tutanakta yazılı olmakla işbu ilam tanzim kılındı.

Karşı oy gerekçesi/Azınlık görüşü

Üye ... ve Üye ...'in;

01.04.2016 tarih ve 26126 sayılı Resmi Gazete'de "Hizmet Alımı Suretiyle Taşıtların Edinilmesine İlişkin Esas ve Usuller" in 6 ncı maddesine eklenen:

"Genel yönetim kapsamındaki kamu idareleri ile bu idarelere bağlı döner sermayelerin (Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği ile TBMM Genel Sekreterliği hariç) hizmetleri için ihtiyaç duyulan binek, station-wagon, arazi binek, kaplı taşıtlar, panel ve pick-up tipi taşıtların hizmet alımı yöntemiyle ediniminde;

a) Şoför giderleri hariç yapılan taşıt kiralamalarında aylık kiralama bedeli (katma değer vergisi hariç, her türlü bakım-onarım, sigorta ve benzeri giderler dahil), taşıtın Türkiye Sigorta, Reasürans ve Emeklilik Şirketleri Birliği tarafından yayımlanan ve harcama talimatının verildiği yılın ocak ayı itibarıyla uygulanacak Motorlu Kara Taşıtları Kasko Değer Listesinde yer alan kasko sigortası değerinin %2'sini aşmayacaktır.

..."

hükmü ile hangi cins araçların kiralama bedelinin kasko değerinin % 2'sini geçemeyeceği açık bir şekilde belirtilmiştir.

Buna göre minibüs ve kamyonet bu araçlar içerisinde yer almadığından; ilamdaki gibi mevzuatın yorumlanması suretiyle bu kapsamın genişletilmesi veya söz konusu araçların da kapsam dâhilinde görülmesi mümkün değildir.

Kaldı ki, her yıl Resmi Gazete'de yürürlüğe giren Bütçe Kanunu'nun eki (T) cetvelinde kurumların alacakları taşıtların cinsi ve azami satın alma bedellerinin birbirinden farklı olması da kaptı kaçtı, minibüs, pikap ve kamyonetin birbirinden farklı olduğunun en açık göstergesidir.

Tüm bu açıklamalar çerçevesinde, temyiz talebi yerinde olup tazmin hükmünün kaldırılması gerekir.

Üye ...'nün;

"... İşi"nde Hizmet Alımı Suretiyle Taşıtların Edinilmesine İlişkin Esas ve Usullere göre kiralanmış kamyonet ve minibüslerin aylık kira bedellerinin bu taşıtların kasko sigortası değerlerinin % 2'sini aştığı ve yükleniciye bu tutarlar üzerinden ödeme yapıldığı gerekçesiyle tazmin hükmü verildiği görülmektedir.

Söz konusu kiralama işi ile ilgili ihale kararı incelendiğinde, 5 firmanın ihaleye davet edildiği, bunlardan ikisinin ihaleye teklif verdiği, bir firmanın ibraz ettiği belgelerdeki eksiklikler nedeniyle ihale dışı kaldığı diğer teklifin değerlendirilmesi sonunda nihai olarak işin, ... TL+KDV bedelle ihale edildiği anlaşılmaktadır. Bu bedelin söz konusu iş için idarece belirlenen yaklaşık maliyetin de (... TL) altında olduğu görülmektedir.

Her ne kadar Bakanlar Kurulu Kararında, aylık kiralama bedelinin (katma değer vergisi hariç, her türlü bakım-onarım, sigorta ve benzeri giderler dahil), taşıtın Türkiye Sigorta, Reasürans ve Emeklilik Şirketleri Birliği tarafından

yayımlanan ve harcama talimatının verildiği yılın ocak ayı itibarıyla uygulanacak Motorlu Kara Taşıtları Kasko Değer Listesinde yer alan kasko sigortası değerinin %2'sini aşmayacağı ifade edilmiş ise de, idarenin ihtiyacını karşılamak için yaptığı ihale sonucu oluşan bedelin rayiç fiyatı yansıtmadığı, ihalenin veya ihale usulünün hatalı olduğu yönünde bir tespit bulunmadan, sırf kamu hizmetlerinin gerektirdiği taşıt ihtiyacının hizmet alımı yoluyla karşılanmasının temel amacının, kamudaki taşıt giderlerinin asgari seviyeye indirilmesi ve kaynakların savurganlığa yol açılmadan, bütçe olanaklarıyla uyumlu bir biçimde kullanımının sağlanması olduğu gerekçesinden hareketle yargısal bir hüküm vermek uygun olmaz. İhale mevzuatına uygun olarak gerçekleştirilen, daha uygun bir teklifin de bulunmadığı ve yaklaşık maliyetin de altında bir bedelle sağlanan hizmet nedeniyle kamu zararının olduğu gerekçesiyle tazmin hükmü vermek uygun bulunmadığından, tazmin hükmünün kaldırılmasına hükmedilmesi uygun olur.

TEMYİZ KURULU KARARI

Tarih : 27.06.2018

No : 44740

Konu: Eğitim Fakültesi Pedagojik Formasyon Sertifika Programında elde edilen gelirlerin dağıtımında yöneticiler için mevzuatta öngörülen üst limitin aşılması.

230 sayılı ilamın 3 üncü maddesi ile; Eğitim Fakültesi Pedagojik Formasyon Sertifika Programında elde edilen gelirlerin dağıtımında yöneticiler için mevzuatta öngörülen üst limitin aşılması nedeniyle ... TL'ye tazmin hükmü verilmiştir.

Sorumlu ... (Harcama Yetkilisi) temyiz dilekçesinde özetle; ilam hükmünde;

"Sorumlular savunmalarında her ne kadar Eğitim Fakültesi Yöneticilerine Pedagojik Formasyon Sertifika Programından elde edilen gelirlerinden yapılan ek ödemelerin 2547 sayılı Kanunun 58 inci maddesinin (e) bendinde yer alan "Yükseköğretim kurumlanma (c) ve (d) fıkraları kapsamına girenler haricindeki diğer birimlerinde döner sermaye işletmesi hesabına yapılan iş veya hizmetler karşılığında tahsil edilen gelirlerden kanuni kesintiler ile varsa yapılan iş veya hizmetle bağlantılı giderler düşüldükten sonra geri kalan tutar, hizmet karşılığı olarak gelir tahsilatının yapıldığı tarihi izleyen bir ay içinde veya hizmet bedelinin peşin tahsil edilmesi halinde hizmetin gerçekleşme oranına bağlı olarak aylara bölünerek hizmeti veren öğretim elemanlarına ödenir." hükmüne göre hesaplandığını, bu programın düzenli olarak açılmaması nedeniyle elde edilen gelirin sürekli gelir niteliğinde bulunmadığını ve maddenin (d) bendi kapsamında değerlendirilmemesi gerektiğini vurgulamış olsalar da burada söz konusu edilen husus, yöneticilere yapılan ek ödemenin kanunun 58 maddesinin hangi fıkrasına göre yapıldığı olmayıp 08.07.2014 tarih ve 29054 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan ve Yüksek Öğretim Kurumlarında Döner Sermaye Gelirlerinden Yapılacak Ek Ödemenin Dağıtılmasında Uygulanacak Usul ve Esaslara İlişkin Yönetmelikte değişiklik yapan Yönetmelik'in 4 üncü maddesi ile getirilen Yöneticilere ek ödeme tavan tutarı uygulamasıdır. Söz konusu değişiklik ile yöneticilerin mesai saatleri dışında döner sermaye gelirlerine katkıları bulunması halinde, bu katkıları karşılığında yapılacak ek ödemenin hesabında, on altıncı fıkrası hariç olmak üzere 5 inci maddede belirtilen esasların dikkate alınacağı ve ilgililerin yönetici payı olarak aldıkları ek ödeme de dahil olmak

üzere alabilecekleri toplam ek ödeme tavan tutarının, ilgisine göre kanunun 58 inci maddesinin c ve d fıkralarında belirlenen tavan tutarlarını ve her halükarda ek ödeme matrahının yüzde bin altı yüzünü geçemeyeceği hüküm altına alınmıştır. Bu hüküm de sadece Yönetmeliğin 5 inci maddesinin 16 inci fıkrası hariç tutulmuş olduğundan yöneticiler için diğer fıkralarda hesaplanan ek ödeme tutarlarında bu tavan tutarının dikkate alınması gerekmektedir. Dolayısıyla pedagojik formasyon eğitimi sertifika programında elde edilen gelirler 58 inci maddenin (e) bendi kapsamında olsa da yöneticilere yapılan ek ödemede ek ödeme matrahının % 1600'ünün geçmemesi gerekmektedir.”

denildiğini,

İlamın gerekçesinde belirtildiği gibi; Pedagojik Formasyon Eğitimi Sertifika Programının, düzenlilik arz etmeyen ve düzenli gelir getirmeyen bir eğitim olduğunu,

Öğretmen Adaylarının Milli Eğitim Bakanlığına Bağlı Eğitim-Öğretim Kurumlarında Yapacakları Öğretmenlik Uygulamasına ilişkin Yönerge ve Bu Yönergeye Dayanılarak Milli Eğitim Bakanlığı ile Yüksek Öğretim Kurulu arasında 28.07.1998 tarihinde Öğretmenlik Uygulamasına İlişkin Koordinasyon ve İşbirliği Protokolünün imzalandığını,

Bu protokol kapsamında üniversitelerde pedagojik formasyon eğitimi sertifika programının açılmasının Milli Eğitim Bakanlığının o yıl veya takip eden yılda hangi branşlarda kaç kontenjana ihtiyaç olduğunu Yüksek Öğretim Kurumuna (YÖK) bildirildiğini,

Bu bildirimler neticesinde YÖK'ün yaptığı toplantılarda, formasyon programı açılmasının alınan kararlara bağlı olduğunu belirtmiş, bu protokole bağlı olarak bu eğitim 2007-2009 yılları arasında tezsiz yüksek lisans eğitimi olarak Fen Bilimleri Enstitüsü bünyesinde gerçekleştirilmiş, eğitim fakültesi koordinatörlüğünde pedagojik formasyon sertifika eğitimlerine ilk kez 2011 yılında başlanmış ve 2012 yılında da devam etmiş olduğunu ancak 2013 mali yılı içinde hiç kayıt yapılmadığını,

2014 ve 2015 mali yıl içinde öğretmen ihtiyacının fazla olması sebebiyle Bahar, Yaz ve Güz dönemi olmak üzere üç dönem formasyon kaydı yapıldığını, 9 Haziran 2015 tarihinde YÖK Başkanlığında Milli Eğitim Bakanlığı Temsilcisi YÖK'ten sorumlu Genel Müdürün de katıldığı toplantıda artık bu formatta pedagojik formasyon eğitimi yapılmayacağı kararının alındığı ve yeni formatın

kesin karar olmamakla birlikte 2009 yılında yapıldığı gibi tezsiz yüksek lisans eğitimi şekline dönüştürülmesine ilişkin İLKE KARARI alındığının açıklandığını (Süreçten anlaşılacağı üzere Pedagojik Formasyon Eğitimi Sertifika Programı düzenlilik arz etmemekle birlikte düzenli gelir getiren eğitim de olmadığını, arızı olduğunu),

Kaldı ki 10.03.2016 Karar tarihli 35385 Karar No'lu 162 Nolu Sayıştay ilamında da yer aldığı üzere;

“..... Üniversitesindeki Pedagojik formasyon sertifika eğitim programlarının 2007- 2009 yılları arasında tezsiz yüksek lisans eğitimi olarak Fen Bilimleri Enstitüsü bünyesinde gerçekleştirildiği, Eğitim Fakültesi'nde ilk defa 2011 yılında açıldığı, 2012 yılında bir kez kayıt yapıldığı, 2013 yılı içerisinde hiç kayıt yapılmadığı, 2014 yılı içerisinde bahar, yaz ve güz dönem kayıt yapıldığı, bu durum pedagojik formasyon eğitimleri karşılığında elde edilen gelirlerin düzenlilik arz etmediği anlaşıldığından, Eğitim Fakültesinin düzenli döner sermaye geliri olan yükseköğretim kurumu olarak değerlendirerek 58'inci maddenin (d) fıkrası kapsamında mütalaa etmek mümkün bulunmamaktadır. Bu itibarla pedagojik formasyon eğitimleri karşılığında elde edilen döner sermaye gelirlerinin dağıtılmasında 2547 sayılı Yüksek Öğretim Kanunu'nun 58 inci maddesinin (e) fıkrası hükümlerinin uygulanmasında ve dolayısıyla anılan fıkraya göre dağıtım yapılan ödemelerde ilişilecek bir husus bulunmadığına oyçokluğuyla karar verildi.”

denildiğini,

58 inci maddenin (e) fıkrası arızı gelire sahip fakülteler için sınır koymazken söz konusu yeni getirilen yönetmeliğin Eğitim Fakültesine uygulanmasının şahsı ve için adil olmayan bir durum ortaya çıkardığını,

Şöyle ki diğer (a, b, c, d ve f) maddeleri kapsamındaki birim yöneticilerinin alacakları ücret yükselirken kendilerinin alacağı ek ödemenin yaptıkları işe göre değil de yönetmelik maddesindeki sınırlamaya göre yapılması durumunda azalacağını dolayısıyla adaletsiz bir durumun ortaya çıktığını,

Kendilerinin bu kurulda görevlendirilmesinin, Ek 1, sayfa 4'den de görüleceği üzere YÖK'ün hazırladığı usul ve esasların 9 uncu maddesi uyarınca olduğunu (Ek 1: görevlendirmeler, sürekli yapılması ve takip edilmesi gereken işlere örnekler Ek 1 a'daki CD de yer aldığı),

YÖK tarafından hazırlanan Pedagojik Formasyon Eğitimi Sertifika Programı usul ve esaslarında ödemelerin formasyona katkı sağlayanların katkı sağladıkları oranında Döner Sermaye Yönetmeliğine göre ödeneceğinin ifade edildiğini,

Yapılan bu ödemelerin, YÖK, Pedagojik Formasyon Eğitimi Sertifika Programı Usul ve Esasları ile Üniversite ve Fakültenin yönetim kurulu kararlarına uygun olarak ve Üniversite Döner Sermaye İşletme Müdürlüğünün denetim, gözetim ve onayıyla, üniversitenin aldığı kararları uygulamak suretiyle gerçekleştirildiğini (NOT: 2014 Sayıştay sorgusuna ilişkin cevapta bu belgelerin hepsinin sunulduğunu),

Sayıştayın 13.04.2017 tarihli ilamında yer alan;

“... yapılan ek ödemede ek ödeme matrahının % 1600’ünün geçmemesi gerekmektedir.” ifadesine göre ek ödeme yapılması durumunda bizlerin mesai saatleri dışında ve hafta sonu ile resmi tatil günlerinde vermiş olduğumuz hizmetler karşılıksız kalacak ve angaryaya dönüşecektir. Oysa 2709 sayılı Anayasamızın 18 inci maddesi hükmüne göre “Hiç kimse zorla çalıştırılmaz. Angarya yasaktır” denildiğini,

Sonuç olarak Pedagojik Formasyon Eğitimi Sertifika programına ilişkin elde edilen döner sermaye gelirleri arızı olduğundan ödemelerin de 58 (e) maddesine göre yapılması ve 08.07.2014 tarih ve 29054 sayılı bu Yönetmelik’in 58 inci maddenin diğer fıkraları ile ilişkili olması gerektiğini, aksi halde “yapılan işe göre ödeme yapılır” ilkesine aykırı bir durumun ortaya çıkacağını, yani daha çok iş yapan kendilerinin daha az ek ödeme almak durumunda kaldıklarını,

Taraflarına yapılan ek ödemelerin, yönetici oldukları için değil, Pedagojik Formasyon Eğitimi Sertifika Programı Usul ve Esaslarına göre kurulan Pedagojik Formasyon Biriminde yapmış oldukları görevler nedeniyle olduğunu,

Ayrıca Rektörlüğün, hem şahsı hem de Doç. Dr. ...’a yapılan 2014 - 2015 ödemeleri ile ilgili bu konuyu mahkemeye taşıdığını,

Bu davaların ... Asliye Hukuk Mahkemelerinde görüldüğünü, 9 Nolu Asliye Hukuk Mahkemesinde görülmekte olan 2016/203 Esas Nolu dava ile ilgili gelen bilirkişi raporunda da ödemelerin 58 (e)’ye göre yapılmasının uygun olduğunun ifade edildiğini (bakınız EK 2 - Bilirkişi raporu),

Ayrıca, Prof. Dr. ...’ın Rektörlüğün talimatı doğrultusunda geri ödeme yapmasına rağmen, “belgenin banka dekontu olduğu muhasebe kayıtlarında

gelir hesaplarına alındığına dair bir belge gönderilmemiş olduğu bu nedenle de gönderilen belgenin tahsilat olarak kabulü mümkün değildir” denildiğini,

Muhasebe kaydının, Üniversite Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü tarafından yapılıp Sayıştayın bu konuda bilgilendirilmesi gerektiğini, bu süreçlerin işleyişi konusunda uzmanlıklarının olmadığını, ödenen paranın muhasebe kaydının alınması ve bu kaydın Sayıştay’a bildirilmesine ilişkin yetki ve sorumluluğun Üniversite Döner Sermaye İşletme Müdürlüğüne ait olduğunu,

Rektörlüğün, bir önceki Sayıştay ilamı yayınlanmadan, yani Sayıştay Kararını beklemeden, kendi iç denetim birimini harekete geçirerek Prof.Dr. ...’a yaklaşık 180 bin lira geri ödeme çıkarttığını, bu paranın bir ay içinde ödenmesini istediğini, Prof.Dr. ...’ın da, 2016 Mart ayında bu ödemeyi yaptığını, 2014 ödemelerine ilişkin Sayıştay ilamında “58 (e)’ye göre ödemelerin yapılmasında ilişilecek bir husus bulunmamaktadır” kararından hemen sonra Prof. Dr. ...’ın yaptığı ödemeyi geri alabilmek için bu konuyu ... Asliye Hukuk Mahkemesine taşıdığını belirterek,

Yukarıda açıklanan nedenlerle ilam maddesi ile verilen “...Bu itibarla, Eğitim Fakültesi Pedagojik Formasyon Sertifika Programından elde edilen gelirlerin dağıtımında yöneticiler için mevzuatta öngörülen % 1600 üst limitinin aşılması neticesinde ortaya çıkan ... TL kamu zararının Gerçekleştirme Görevlisi (Fakülte Sekreteri) ... ile Harcama Yetkilisi (Dekan Yardımcısı) ...’e müştereken ve müteselsilen 6085 sayılı Sayıştay Kanunu’nun 53 üncü maddesi gereği işleyecek faizi ile birlikte ödettirilmesine” şeklindeki tazmin hükmünün kaldırılmasını istemiştir.

Sorumlu ...’ün dilekçesine ilişkin Başsavcılık mütalaasında;

“... Adı geçen dilekçesinde, ilamın 3 üncü maddesine ilişkin olarak; Pedagojik Formasyon Eğitimine katkıları olan bazı akademik personele döner sermayeden katkı payı yapılmasının mevzuatına uygun olduğu, aynı yönde 2014 yılında yapılan ödemeler için 2. Daire tarafından yapılan yargılama neticesinde ilişiksiz kararı verildiği belirtilerek verilen tazmin hükmünün kaldırılması talep edilmektedir.

Ortaya konulanlar karşısında adı geçen temyiz talebinin kabulü ile verilen tazmin hükmünün kaldırılmasına karar verilmesinin uygun olacağı mütalâa olunmaktadır.” denilmiştir.

42899 nolu dosya ile temyiz başvurusunda bulunan ... (Ger.gör-Fakülte Sekreteri) dilekçesinde özetle;

I-Konunun;

Eğitim Fakültesi Pedagojik Formasyon Sertifika Programından elde edilen gelirlerin dağıtımına ilişkin olduğunu,

II-Açıklama ve itirazlarının;

Gerçekleştirme Görevlilerinin Sorumluluğunun Sınırı:

Gerçekleştirme görevlilerinin sorumluluklarının 5018 sayılı Kanun'un 33 üncü maddesinde düzenlendiğini, buna göre:

"Gerçekleştirme görevlileri, harcama talimatı üzerine;

İşin yaptırılması, mal veya hizmetin alınması, teslim almaya ilişkin işlemlerin yapılması, belgelendirilmesi ve ödeme için gerekli belgelerin hazırlanması görevlerini yürütürler.

Gerçekleştirme görevlileri, bu kanun çerçevesinde yapmaları gereken iş ve işlemlerden sorumludurlar. Giderin çeşidine göre aranacak gerçekleştirme belgelerinin şekil ve türleri Yönetmelikle belirlenir." denildiğini ayrıca 5189 sayılı Sayıştay Genel Kurul Kararında da aynı doğrultuda görüş ve açıklamalara yer verildiğini,

Kanun maddesinin açık bir şekilde, gerçekleştirme görevlilerinin sorumluluğunu belirlediğini, gerçekleştirme görevlisinin, kanun, tebliğ, yönetmelik hükümlerinin kendisine yüklediği görev kapsamında aranacak gerçekleştirme belgelerinin doğruluğundan sorumlu olduğunu açıkladığını,

Bu belgelerin ise kanun ve yönetmeliklerin verdiği yetki kapsamında Yönetim Kurulunca dağıtılmasına karar verilen tutar ve oranlara yönelik karar olduğu için bu karar sonrası harcama yetkilisinin talimatından sonra düzenlenecek gerçekleştirme belgelerinin doğruluğu ile sınırlı olduğunu,

Yönetmelik'in 4 üncü maddesindeki;

"(1) Döner sermaye gelirlerinden öğretim elemanları ve diğer personele dağıtılacak ek ödemeler, bu Yönetmelikte belirtilen esaslara ve oranlara uygun olarak yetkili kurullara tanınan yetki çerçevesinde birimler veya alt birimler bazında yapılır." denildiğini, yetki hükmüne göre yönetim kurulunun aldığı

kararla, ek ödeme alacak 62 kişi için hesaplanan ödeme miktarını da tek tek brüt olarak ödenecek miktar olarak belirleyerek karar verdiğini,

Kararın ekinde yer alan listenin ise kişilerin fiili olarak katkılarının karşılığının gösterildiği liste olduğunu ve yönetim kurulunun listede yer alan tutarın tamamının dağıtımına karar verdiğini, bu yönü ile yönetim kurulu kararının, harcama talimatına esas mevzuat hükmü gibi (İdarece belirlenen prosedür,) genelge kapsamında değerlendirilip gerçekleştirme görevlisi için, esas alınarak aynen uygulanmasının zorunlu olduğunu,

Bu yönetim kurulu kararını gerçekleştirme görevlisinin değiştirmesinin mümkün olmadığını böyle bir yetkisinin de bulunmadığını,

Gerçekleştirme görevlisinin görevinin, karar süreci sonrası harcama talimatı ile başladığını, karar süreci ile bir bağı olmadığını,

Gerçekleştirme görevlisinin kanun ve yönetmeliğin yönetim kuruluna verdiği yetki doğrultusunda alınmış olan genelge hükmündeki yönetim kurulu kararının uygulamak zorunda olduğunu,

Bu doğrultuda; gerçekleştirme görevlisi olarak da ben harcama yetkilisinin talimatıyla; kanun gereği "giderin çeşidine göre aranacak gerçekleştirme belgelerinin" hazırlanması ile sorumlu olduğundan, karar sonrası düzenlenmesi gereken ödeme belgelerini, kararda yer alan miktarı dikkate alarak düzenlediğini ve harcama yetkilisinin onayına sunduğunu, düzenlediği belgeler ile Yönetim Kurulu Kararı ile belirlenmiş dağıtılacak miktar, kişi sayısı veya yapılacak kesintilerde hiçbir farklılık olmadığı gibi şahsına da hiçbir ödeme yapılmadığını,

Düzenlediği ve sorumluluğunda olan belgeler ile ilgili olarak dahi ödemenin yapılabilmesi için karar verme yetkisinin de yine harcama yetkilisine ait olduğunu,

Maliye Dergisi sayı 154'te yayımlanmış mali sorumluluk ile ilgili bilimsel yazıda da gerçekleştirme görevlilerinin sorumlulukları, derginin 17 nci sayfasında Doğan BAYAR tarafından "Mali işlemlerin yürütülmesi ve belgelendirilmesi" başlığı ile açıklandığını, bu yazıda da;

"Gerçekleştirme görevlileri, adı üstünde, yetki kullanan kimseler olmayıp, üzerlerine düşen görevleri mevzuat, emir ve talimatlar çerçevesinde ve amirlerinin yönetiminde yürütmek durumunda olan memurlardır. Bunların sorumlulukları da yaptıkları veya yapmak durumunda oldukları iş ve işlemlerle sınırlıdır. Bunun dışında, kimsenin yaptığı işlerin sorumluluğunu üstlenemezler. Bunların hesap

verme sorumluluğu da doğrudan ve tek başlarına değildir. Bunlar harcama yetkilisi için saptanan sorumluluğa, hatası ile ilişkili olarak, katılırlar. Bir başka deyişle, doğrudan ve tek başlarına Sayıştay'a muhatap kabul edilemezler." denildiğini, gerçekleştirme görevlisi ile ilgili sorumluluğu tanımlayan Kanun'daki tanımlama ile birebir örtüştüğünü,

Özetle;

Ödemeye ilişkin düzenlemeye bakıldığında, elbette 2547 sayılı Kanun'un 58 inci maddesinde genel hükümlerin olduğunu ve uyulması gerektiğini ancak kanun hükmünde ve kanunu açıklayıcı Yönetmeliğin 4 üncü maddesindeki;

"(1) Döner sermaye gelirlerinden öğretim elemanları ve diğer personele dağıtılacak ek ödemeler, bu Yönetmelikte belirtilen esaslara ve oranlara uygun olarak yetkili kurullara tanınan yetki çerçevesinde birimler veya alt birimler bazında yapılır." hükmü ve 4/4 üncü maddesindeki "ek ödeme oranlarının belirlenmesi" konularındaki yetki hükmüne dayalı olarak, dağıtılacak miktar ve oranların belirlenmesinde yönetim kuruluna yetki verildiğini,

Yönetim kurulunun, Yönetmelik'teki yetkiye istinaden örneğin, 5.2.2015 tarih ve 1,2,3 sayılı karardan 2 nolu olan kararında 2015 Ocak dönemi ek ödeme dağılımını; 62 kişi için tek tek brüt olarak belirlenmiş miktarların brüt olarak ödeneceğine yönelik karar verdiğini,

"giderin çeşidine göre aranacak gerçekleştirme belgelerinin" düzenlenmesi şeklindeki görevinin, Yönetim Kurulu Kararını uygulamak olduğundan, gerçekleştirme belgelerinin, şahsına yasal yazılı talimat olduğu gerçeği ile uygulanması zorunlu olduğundan, kararda belirlenen miktarlarda, yasal kesintilerinin hesaplandığını ve kararda belirlenen miktarı da aşmamak üzere hazırlanan belgelerin harcama yetkilisinin onayına sunulduğunu,

Anayasa'nın 38 nci maddesinde; ceza sorumluluğunun şahsiliğinden bahsedildiğini ve söz konusu işlemlerin karar aşamasına hiçbir dahli bulunmadığından kişisel bir sorumluluğunun da bulunmadığını,

Ek ödeme konusundaki Sayıştay ilamında, ilgilileri de belli olduğu ve ilgilileri hakkında, daha önceden düzenlenmiş İç Denetçi Raporuna dayalı olarak, ... 4. Asliye Hukuk Mahkemesinde 2016/234 Esas No ile Doç. Dr. ... hakkında ... lira alacak davası açıldığını ve sürecin devam ettiğini,

Ek ödeme konusundaki Sayıştay ilamında, ilgilileri de belli olduğu ve ilgilileri hakkında, daha önceden düzenlenmiş İç Denetçi Raporuna dayalı olarak, ... 9. Asliye Hukuk Mahkemesinde ... hakkında ... lira alacak davası açıldığını ve sürecin devam ettiğini,

...’ın ise ... lira olan kişi borcunun, ... lira olarak Akdeniz Üniversitesi Döner Sermaye Saymanlığı hesabına gelir kaydının gerçekleştirildiğini (Bakınız: EK - 5),

Eğer yönetim kurulu kararı yanlış ise bu sorumluluğun Yönetim Kuruluna ait olduğunu ve böyle olması halinde de;

Danıştay 8. Daire 2004/991 sayılı, Danıştay 10. Daire 1997/3567 E sayılı kararlarında da idarenin yanlış mevzuatı uygulayarak yapmış olduğu hukuki hatanın hizmet kusuru teşkil etmeyeceğine değinildiğini belirterek sorumluluğunun kaldırılmasını istemiştir.

Sorumlu ...’ın dilekçesine cevaben verilen Başsavcılık mütalaasında;

“... 2015 yılı hesabının 2. Dairede yargılanması sonucunda düzenlenen 23.6.2017 tarih ve 230 sayılı İlamın 3 üncü maddesinde yer alan tazmin hükmüne karşı Gerçekleştirme Görevlisi ... tarafından verilen ve ilgideki yazı ile Başsavcılığımıza intikal ettirilen dilekçe incelendi.

Adı geçen dilekçesinde, ilamın 3 üncü maddesine ilişkin olarak; Pedagojik Formasyon Eğitimine katkıları olan bazı akademik personele döner sermayeden katkı payı ödemesi yapılmasının mevzuatına uygun olduğu, aynı yönde 2014 yılında yapılan ödemeler için 2. Daire tarafından yapılan yargılama neticesinde ilişiksiz kararı verildiği belirtilerek, verilen tazmin hükmünün kaldırılması talep edilmektedir.

Ortaya konulanlar karşısında adı geçen temyiz talebinin kabulü ile verilen tazmin hükmünün kaldırılmasına karar verilmesinin uygun olacağı mütalâa olunmaktadır.” denilmiştir.

Dosyada mevcut belgelerin okunup incelenmesinden sonra,

GEREĞİ GÖRÜŞÜLDÜ:

5018 sayılı Kamu Mali Yönetim ve Kontrol Kanunu’nun 32 nci maddesinde; “Harcama yetkilileri, harcama talimatlarının bütçe ilke ve esaslarına, kanun, tüzük ve yönetmelikler ile diğer mevzuata uygun olmasından, ödeneklerin etkili,

ekonomik ve verimli kullanılmasından ve bu Kanun çerçevesinde yapmaları gereken diğer işlemlerden sorumludur.”,

33 üncü maddesinde; “Bütçelerden bir giderin yapılabilmesi için iş, mal veya hizmetin belirlenmiş usul ve esaslara uygun olarak alındığının veya gerçekleştirildiğinin, görevlendirilmiş kişi veya komisyonlarca onaylanması ve gerçekleştirme belgelerinin düzenlenmiş olması gerekir. Giderlerin gerçekleştirilmesi; harcama yetkililerince belirlenen görevli tarafından düzenlenen ödeme emri belgesinin harcama yetkilisince imzalanması ve tutarın hak sahibine ödenmesiyle tamamlanır.

Gerçekleştirme görevlileri, harcama talimatı üzerine; işin yaptırılması, mal veya hizmetin alınması, teslim almaya ilişkin işlemlerin yapılması, belgelendirilmesi ve ödeme için gerekli belgelerin hazırlanması görevlerini yürütürler.

...

Gerçekleştirme görevlileri, bu Kanun çerçevesinde yapmaları gereken iş ve işlemlerden sorumludurlar. ...”

hükümleri yer almaktadır.

Sayıştayca yapılan incelemeler sonucunda kamu zararı tespit edildiğinde ve kamu kaynağının verimli, etkin ve ekonomik kullanılmadığı saptandığında, 10.12.2003 tarihli ve 5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanunu çerçevesinde sorumlu tutulacak görevli ve yetkililerin belirlenmesi hususundaki tereddütleri gidermeye yönelik 14.06.2007 tarih ve 5189/1 karar No’lu Sayıştay Genel Kurul Kararında da; harcama yetkililerinin, harcama talimatlarının ve buna konu olan harcamaların bütçe ilke ve esaslarına, kanun, tüzük ve yönetmelikler ile diğer mevzuata uygunluğundan sorumlu olduklarına; asli bir gerçekleştirme belgesi olan ödeme emri belgesini düzenleyen sıfatıyla imzalayan gerçekleştirme görevlisinin, düzenlediği belge ile birlikte harcama sürecindeki diğer belgelerin doğruluğundan ve mevzuata uygunluğundan harcama yetkilisi ile birlikte sorumlu tutulması gerektiğine karar verilmiştir.

Bu kapsamda; ... Eğitim Fakültesi Yönetim Kurulu tarafından alınan Yönetim Kurulu kararlarında;

“2547 sayılı Kanun’un 58 inci maddesi uyarınca, Fakültemiz Pedagojik Formasyon ... ayı-2015 Döner Sermaye Ek Ödeme Dağılımı Cetveli ekteki şekliyle kabulüne” denilmiştir.

Ekinde yer alan ... Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü 2547/58 inci mad. (e) fıkrası kapsamındaki işlere ait Döner Sermaye Ek Ödeme Dağıtım Cetveli, Fakülte sekreteri ... ile Dekan Yardımcısı Doç. Dr. ... tarafından imzalanmıştır.

İlamın konusu ise, yapılan ek ödeme olmayıp 08.07.2014 tarih ve 29054 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan ve Yükseköğretim Kurumlarında Döner Sermaye Gelirlerinden Yapılacak Ek Ödemenin Dağıtılmasında Uygulanacak Usul ve Esaslara İlişkin Yönetmelikte değişiklik yapan Yönetmelik'in 4 üncü maddesi ile getirilen yöneticilere ek ödeme tavan tutarı uygulanmasına ilişkindir.

Bu nedenle döner sermayeden yapılan ek ödemelerde yönetmelikle getirilen sınırlamaya riayet edilmemesi nedeniyle oluşan kamu zararında, gerçekleştirme görevlisi ve harcama yetkilisinin sorumluluğuna gidilecektir.

2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'nun "Döner Sermaye" başlıklı 58 inci maddesinin (f) bendinde aynen;

"f) Rektör, rektör yardımcısı ve genel sekreterlere gelir getirici katkılarına bakılmaksızın, üniversite yönetim kurulunun uygun gördüğü birimin döner sermaye hesabından yönetici payı olarak ayrılan tutardan ek ödeme yapılır. Yapılacak ek ödemenin tutarı ek ödeme matrahının, rektörler için yüzde 600'ünü, rektör yardımcılarını için yüzde 300'ünü, genel sekreterler için yüzde 200'ünü geçemez.

Döner sermaye gelirinin elde edildiği birimlerin dekan, başhekim ve enstitü ve yüksekokul müdürleri ile bunların yardımcılara, gelir getirici katkılarına bakılmaksızın, görev yaptıkları birimin döner sermaye gelirlerinden yönetici payı olarak ayrılan tutardan ek ödeme yapılır. Yapılacak ek ödemenin tutarı, ek ödeme matrahının, dekan, enstitü ve yüksekokul müdürü için yüzde 250'sini, bunların yardımcılarını için yüzde 100'ünü, tıp ve diş hekimliği fakülteleri dekanları ile sağlık uygulama ve araştırma merkezleri başhekimleri için yüzde 500'ünü, bunların yardımcılarını için yüzde 300'ünü geçemez.

Bu fıkra kapsamında bulunan yöneticilere, mesai saatleri içerisinde verdikleri mesleki hizmetlerinden dolayı ayrıca ek ödeme yapılmaz. Mesai saatleri dışında döner sermaye gelirlerine katkıları bulunması hâlinde alabilecekleri toplam ek ödeme tutarı, hiçbir şekilde yönetici payı dahil ilgisine göre (c) ve (d) fıkralarında belirtilen esaslara göre hesaplanacak tutarı geçemez."

denilmiştir.

2547 sayılı Yükseköğretim Kanun'un 58 inci maddesine dayanılarak çıkarılan Yükseköğretim Kurumlarında Döner Sermaye Gelirlerinden Yapılacak

Ek Ödemenin Dağıtılmasında Uygulanacak Usul ve Esaslara İlişkin Yönetmelik'in "Yöneticilere Yapılacak Ek Ödeme" başlıklı 6 ncı maddesinde ise aynen;

"(1) Rektör, rektör yardımcısı ve genel sekreterlere gelir getirici katkılarına bakılmaksızın, uygun görülen birimin döner sermaye hesabından yönetici payı olarak ayrılan tutardan kanunda belirtilen oranları geçmeyecek şekilde yönetim kurulunca belirlenen tutarda ek ödeme yapılır.

(2) Döner sermaye gelirinin elde edildiği birimlerin dekan, başhekim ve enstitü ve yüksekökol müdürleri ile bunların yardımcılarına, gelir getirici katkılarına bakılmaksızın, görev yaptıkları birimin döner sermaye gelirlerinden yönetici payı olarak ayrılan tutardan kanunda belirtilen sınırları geçmeyecek şekilde yönetim kurulunca belirlenen oranda ek ödeme yapılır.

(3) Birinci ve ikinci fıkralar kapsamında bulunan yöneticilere, mesai saatleri içerisinde verdikleri mesleki hizmetlerinden dolayı ayrıca ek ödeme yapılmaz. Mesai saatleri dışında döner sermaye gelirlerine katkıları bulunulması hâlinde; bu katkıları karşılığında yapılacak ek ödemenin hesabında on altıncı fıkrası hariç olmak üzere 5 inci maddede belirtilen esaslar dikkate alınır ve ilgililerin yönetici payı olarak aldıkları ek ödeme de dahil olmak üzere alabilecekleri toplam ek ödeme tavan tutarı, ilgisine göre Kanunun 58 inci maddesinin (c) ve (d) fıkralarında belirlenen tavan tutarlarını ve her halükarda ek ödeme matrahının yüzde bin altı yüzünü geçemez."

denilmiştir.

Yukarıya alınan hükümler uyarınca 2547 sayılı Kanun'un 58 inci maddesinin (f) bendine göre yönetici payı alan öğretim üyelerine mesai saatleri içinde yaptıkları hizmetler için ek ödeme yapılmayacak, mesai saatleri dışında yaptıkları hizmetler için Yönetmeliğin 5 inci maddesinde yazılı esaslara göre ek ödeme yapılabilir. Ancak yapılacak ek ödemelerin toplam tutarı her halükarda ek ödeme matrahının % 1600'ünü geçmeyecektir.

Sorumlular dilekçelerinde her ne kadar Eğitim Fakültesi yöneticilerine Pedagojik Formasyon Sertifika Programından elde edilen gelirlerinden yapılan ek ödemenin 2547 sayılı Kanunun 58 inci maddesinin (e) bendinde yer alan "Yükseköğretim kurumlarının (c) ve (d) fıkraları kapsamına girenler haricindeki diğer birimlerinde döner sermaye işletmesi hesabına yapılan iş veya hizmetler karşılığında tahsil edilen gelirlerden kanuni kesintiler ile varsa yapılan iş veya hizmetle bağlantılı giderler düşüldükten sonra geri kalan tutar, hizmet karşılığı

olarak gelir tahsilatının yapıldığı tarihi izleyen bir ay içinde veya hizmet bedelinin peşin tahsil edilmesi halinde hizmetin gerçekleşme oranına bağlı olarak aylara bölünerek hizmeti veren öğretim elemanlarına ödenir.” hükmüne göre hesaplandığını, bu programın düzenli olarak açılmaması nedeniyle elde edilen gelirin sürekli gelir niteliğinde bulunmadığını ve maddenin (d) bendi kapsamında değerlendirilmemesi gerektiğini belirtmiş olsalar da; burada söz konusu edilen husus, yöneticilere yapılan ek ödemenin Kanununun 58 maddesinin hangi fıkrasına göre yapıldığı olmayıp 08.07.2014 tarih ve 29054 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan ve Yükseköğretim Kurumlarında Döner Sermaye Gelirlerinden Yapılacak Ek Ödemenin Dağıtılmasında Uygulanacak Usul ve Esaslara İlişkin Yönetmelikte değişiklik yapan Yönetmelik’in 4 üncü maddesi ile getirilen yöneticilere ek ödeme tavan tutarı uygulamasıdır.

Söz konusu değişiklik ile yöneticilerin mesai saatleri dışında döner sermaye gelirlerine katkıları bulunması hâlinde, bu katkıları karşılığında yapılacak ek ödemenin hesabında, on altıncı fıkrası hariç olmak üzere 5 inci maddede belirtilen esasların dikkate alınacağı ve ilgililerin yönetici payı olarak aldıkları ek ödeme de dahil olmak üzere alabilecekleri toplam ek ödeme tavan tutarının, ilgisine göre Kanununun 58 inci maddesinin (c) ve (d) fıkralarında belirlenen tavan tutarlarını ve her halükarda ek ödeme matrahının yüzde bin altı yüzünü geçemeyeceği hüküm altına alınmıştır. Bu hükümde sadece Yönetmeliğin 5 inci maddesinin 16 ncı fıkrası hariç tutulmuş olduğundan yöneticiler için diğer fıkralarda hesaplanan ek ödeme tutarlarında bu tavan tutarının dikkate alınması gerekmektedir. Dolayısıyla Pedagojik Formasyon Sertifika Programında elde edilen gelirler 58 inci maddenin (e) bendi kapsamında olsa da, yöneticilere yapılan ek ödemede ek ödeme matrahının % 1600’ünün geçilmemesi gerekmektedir, yapılan uygulama mevzuata aykırıdır.

Diğer taraftan ahizlerden ...’ın ... TL olan kişi borcunun, 24.02.2016 tarih ve 1322 yevmiye nolu muhasebe işlem fişi ile tahsil edildiği bildirilmiştir.

230 sayılı ilamın 3 üncü maddesiyle verilen tazmin hükmüne ilişkin olarak sorumlular tarafından kısmi tahsilat bildirilmekte ise de hüküm tarihinden önce yapılmış olan söz konusu tahsilat, temyiz konusu olmayıp yargılamanın iadesi ile ilgili bulunduğundan bu hususta Kurulumuzca yapılacak işlem olmadığına ve gereğinin ifasını teminen dosyanın ilgili Daireye Gönderilmesine, oy birliği ile

karar verildiği 27.06.2018 tarih ve 44740 sayılı tutanakta yazılı olmakla işbu ilam tanzim kılındı.